

גיליון 348 • ערב שבת פרשת בא • ה' בשבט תשע"ט

י' בשבט יום הסתלקות הרבי הקודם נשמתו-עדן

ותחלת נשיאותו של הרבי

עושים 'אתכפיא' ומביאים גאולה!

ילד/ילדה: ב' בשבט, יחול יום ההולאה ה-69 של כבוד-קדשת אדמו"ר הרבי"צ נשמתו-עדן, הוא גם יום קבלת הנשיאות על-ידי כבוד-קדשת אדמו"ר נשיא דורנו.

הרבי הרבי"צ הסתלק בשבת-קדש פרשת בא, י' בשבט שנת תש"י.

במשך שנה שלמה סרב הרבי לקבל על עצמו את על הנשיאות. לחסידים הזקנים שהפצירו בו לאחז בשרכיט ההנהגה, השיב הרבי, בענוה גדולה פמוכו, פי הוא איננו ראוי לכך וכי אין לו הפוחות הרוחניים העצומים הדרושים לתפקיד זה.

ואולם בחלף שנה בדייק, בהתועדות המרפזית לרגל ה'ארצי' (יום השנה) הראשון של הרבי הקודם, חלה התפתחות משמחת ומרגשת ביותר: בהתועדות הזאת החל הרבי לומר 'מאמר' חסידות.

גם קדם לכן התועד הרבי עם החסידים ונהג להשמיע באזניהם דברי תורה והתעוררות, אך 'מאמרים' הוא נמנע מלומר. שכן 'מאמרים' אומר רק מי שהוא - רבי. לכן, כשהרבי החל לומר 'מאמר', האוירה במקום נעשתה מחשמלת. באותו רגע ידעו החסידים: יש לנו רבי!

אבא/אמא: הראשון של הרבי נשיא דורנו נפתח במלים (-דבור המתחיל) "באתי לגני אחותי כלה" והוא עסק בהסברת

תוכנית אבות ובנים והגרלות במוצ"ש פרשת בא בשעה 19:00

בתוכנית: לימוד אבות ובנים הגרלות על:

- 2 כרטיסי טיסה לרבי לבן לאב/חונך
- כובע בורסלינו (הילד וזכה לאבא)
- טיל ניסים
- שי מיוחד תמונת מנגס אבא וכן לומדים באבות ובנים

בכיתה אירגון אבות ובנים כפר חב"ד

הגרלות אופרטים לערב תורה ר' שמואל גרשון ניסן ע"ה בן רוב רפאל זינור ע"ה טורביץ
 נדפס ע"י ולזכות בני מנחם שחיי טורביץ

© creative bit

לזכות החייל בצ"ה
 מנחם מענדל שיחי בורקיס
 לרגל יום הולדתו כ"ב שבט
 נדפס ע"י ולזכות מאיר ופייעי שיחיו בורקיס

...
 לזכות החייל בצבאות ה'
 גבריאל נח שיחי
 נדפס ע"י משפחתו שיחיו

לזכות החיילת בצ"ה
 יהודית תחי גרשוביץ
 לרגל יום הולדתה כ"ו שבט
 נדפס ע"י ולזכות הוריה מנחם מענדל ואלקה שיחיו גרשוביץ

...
 לזכות החייל בצ"ה
 דן אריאל שיחי
 לרגל יום הולדתו ט' שבט
 נדפס ע"י ולזכות הוריו משה יחיאל ושולמית שיחיו אמיתי

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות
 וההורים היקרים השותפים בלימוד ובהפצת הנשמתא דאורייתא ירוו רוב
 נחת מכל ילדיהם שיחיו ויגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך
 בריאות נחת והרחבה

✂

גיליון 348 בא

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

✂

ההערכה גדלה

הרבי הרש"ב נשמתו-עדן נסע פעם אחת עם רעייתו הרבנית ובנו הרבי הקודם לחוץ-לארץ. באותה נסיעה פגש הרבי הרש"ב בכל מיני ג'וטע אידן (=יהודים טובים, כנוי למנהיגי חצרות חסידיות), שלבשו בגדים מפארים והתהלכו כשבידיהם מקלות בעלי ידית מכספת.

באחד הימים חזר הרבי הרש"ב לאכסניתו ועמו מקל עם ידית מכספת. את המקל קנה והעניק כמתנה לבנו הרבי הקודם.

לרעייתו הרבנית שהתפלגה על הצרף בקניית המתנה שעלתה סכום נכבד למדי, הסביר הרבי הרש"ב: "לאחר שפגשתי מקרוב את כל הג'וטע אידן, גדלה לאין-שעור הערכתיו אליו (=אל הרבי הקודם)..."

חסיד מאהבה

יהודי, שלא היה חסיד חב"ד, זכה להיות נוכח בבקורו של הרבי, בתחלת שנות הנשיאות, ב'נחום אבליים' אצל רבי יואל מסאטמר. בחדר היו הרבה רבנים ואנשים חשובים, אך כשנכנס הרבי והחל לדבר הקשיבו לו כלם בהערצה גדולה.

כשיצא הרבי, הלך אחריו אותו יהודי ואמר לו: "אני פוחד שאני מתחיל להפוך לחסיד של הרבי..." השיב לו הרבי: "לא צריך לפחד, אפשר להיות חסיד מתוך אהבה..."

תפזרת לי' בשבט

ד	ה	ח	ת	נ	א	ד	ב	י	נ
ו	ת	ב	א	ת	י	ל	ג	ר	ש
ר	ק	ד	ו	ר	ה	ג	א	מ	י
ה	ש	ב	י	ע	י	נ	ו	ש	א
ק	ר	א	ש	ב	נ	י	ל	ס	ה
י	ו	ס	פ	מ	י	י	ה	צ	ת
ת	ת	ה	י	ו	ד	ש	ב	ט	ו
י	ש	ו	צ	פ	י	ר	י	א	
ר	ע	י	ח	ח	ס	א	ל	צ	י
מ	ב	ח	ק	ב	ל	ת	ה	נ	ש

מילים ומושגים: דור השביעי, יוסף יצחק, חתנא דבי נשיאה, דור הגאולה, רמ"ש, התקשרות, יו"ד שבט, ראש בני ישראל, חב"ד, באתי לגני, גאולה, קבלת הנשיאות, רבי.

ה'מאמר' האחרון שהדפס בחיי הרבי הקודם, על-פי הוראתו.

למעשה מדבר ב'המשנה' (=סדרה רצופה ומתמשכת) של ארבעה 'מאמרים' שכתב הרבי הרי"צ, כאשר "באתי לגני" הוא הראשון מביניהם.

כל אחד מה'מאמרים' הללו נחלק למספר פרקים, ובכלם יחד יש 20 פרקים. הפרט הזה הוא חשוב כדי להבין את סדר ההנהגה אצל הרבי ב' בשבט, בשנים הבאות:

המאמרים שאמר הרבי כל שנה ב' בשבט, נפתחו במלים "באתי לגני", אולם בכל שנה ושנה התמקד הרבי בפרק שונה מבין 20 הפרקים הנזכרים. בשנה הראשונה הוא התמקד בעקר בפרק הראשון, בשנה השנייה - בפרק השני, וכן הלאה.

ומה קרה בעבר 20 שנה (בשנת תשל"א), כאשר כל הפרקים 'נגמרו'? או-אז חזר הרבי פעם נוספת אל הפרק הראשון, כאשר הוא מגלה בו עוד הסברים ועוד עמקים.

ילד/ילדה: הבה אפוא נלמד שני קטעים קצרים מתוך "באתי לגני" שנאמר בשנת תשי"ג

ובכן, המאמר מתחיל במלים "באתי לגני אחותי פלה" שזה פסוק בשיר-השירים. ה"גן" הוא העולם-הזה, ומי שבא אליו ("באתי") הוא - הקדוש-ברוך-הוא.

שואל על כך המדרש: מדוע נאמר "לגני" ולא "לגן" סתם ("באתי לגן אחותי פלה")? ועונה המדרש, שה"גן" הזה היה כבר בעבר "גנו" של

נקודה משיחה

אבא/אמא: באחת ההתעודות של הרבי, בתקופה הסמוכה להסתלקות הרבי הקודם, הוא דבר על הקשר החזק והנצחי בין הרבי לחסידים, וכך אמר:

למרות ההסתלקות והעליה של הרבי למעלה, צריכים לדעת שההתקשרות והדבקות שהיתה עד היום, נשארת בכל התקף ולא שיהיה שום חלישות. דברים אלה אמורים הן לגבי אלה שזכו לראות את הרבי פעמים רבות, הן לגבי אלה שראו אותו פעמים אחדות, והן לגבי אלה שרק קבלו ממנו מכתב או אפילו זה לא אבל הם למדו את שיחותיו ומאמרי החסידות שלו.

הקדוש-ברוך-הוא, וכעת הוא רק שב אליו פעם נוספת. ומשום כך נאמר, "באתי לגני", לגן שלי, למקום שבו כבר הייתי קדם לכן.

ומסביר המדרש שבתחלת הבריאה, הקדוש-ברוך-הוא התגלה כאן בעולם-הזה. אלא שהגלוי הזה נפסק בגלל חטאי הנבראים. עד אשר הופיעו הצדיקים הגדולים, אבות האמה, והם החזירו לעולם-הזה את גלוי הקדוש-ברוך-הוא.

וזה גם התפקיד שלנו: לגרם לכך שהקדוש-ברוך-הוא ירצה להתגלות כאן בעולם-הזה הגשמי.

אבא/אמא: איך עושים זאת?

התשובה היא, על-ידי 'אתכפיא' ועל-ידי 'שטות דקדשה'. אלה הם שני משגים הקשורים זה לזה ומיד גם נסביר אותם:

'אתכפיא' הפרוש לכפות ולהכריח את עצמנו לעשות דברים טובים, גם כאשר אין לנו חשק לעשותם. למשל, לקום בבקר בזמן, לותר לחבר/ה, להתפלל בכונה יתרה, לקום מהכסא בשביל אדם מבגר.

'שטות דקדשה' הפרוש 'להגזים' בענייני קדשה, באופן שלאדם מהצד עלול להראות כמו 'שטות'. לדגמה, לקפץ חזק מדי בחתונה, רק כדי לשמח את החתן או הפלה; לעזב את כל העסוקים הדחופים שלנו ולהתמסר באופן מחלט לעשיית טובה לזולת.

הענין הזה, כך נאמר בזהר, גורם לקדוש-ברוך-הוא ענג רב ומעורר אצלו רצון לשרות ולהתגלות כאן בעולם-הזה.

דבר זה אף רמוז בכך שהמשכן, שעליו נאמר 'ועשו לי מקדש ושכנתי

ילד/ילדה: כבוד-קדשות מורי וחמי (=הרבי הרי"צ) אמר פעם, ש"תורת החסידות פעלה שהרבי אף-פעם איננו 'בודד' וגם החסידים לעולם אינם 'בודדים'".

[כשאמר זאת הרבי, הוא בכה. לאחר מכן המשיך הרבי ואמר:]

גם כעת, בשעה שהוא נמצא בדרגה נעלית יותר - הרבי משגיח על הנעשה, ואכפת לו כל פרט ופרט בחיי החסידים. וזה אומר, שלכל אחד ואחד מהחסידים נתנים כל הכוחות להתמסר לכל אותם עניינים שהרבי דורש ותובע מאתנו.

הסתלקותו של הרבי צריכה להכאיב לנו מאוד. היא צריכה להכאיב לנו כמו 'סטירה' שמקבלים בפנים ומרגישים אותה בכל הגוף. אלא שהכאב הזה צריך לחזק אותנו בקיום הוראותיו ורצונותיו של הרבי.

(על-פי 'התועודות' תשי"ג, חלק ראשון, עמ' 49 והלאה)

בתוכם", היה עשוי מעצי שטים (=מעץ ששמו שטה). "שטים" - מלשון 'שטות'. כלומר, איך נגרם לקדוש-ברוך-הוא שישכן בתוכנו? - על-ידי שנעשה לו מקדש מעצי שטים: נלמד תורה ונקיים מצוות, באופן 'מגזם'. נתגבר על הרצונות שלנו ונעשה 'אתכפיא'.

כך נזכה להתגלות ה' בעולם, התגלות שבעזרת ה' תגיע לשיאה בגאולה השלמה, תכף ומיד ממש!

(על-פי מאמר "באתי לגני" תשי"ג, 'התועודות' תשי"ג חלק ראשון, עמ' 293 והלאה)

בדרכי החסידים

במהלך ימי ה'שבועה' על הרבי הקודם נשמטו-עדן, נהג הרבי נשיא דורנו לספר אחרי התפלה, לסובבים אותו, ספורים על חותנו. הנה כמה מהם:

מדוע אתה בוכה

בשעת ברית-המילה שלו, בכה הרבי הקודם, כדרך התינוקות. אמר לו סבו כבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש: "מדוע אתה בוכה? כשתגדל תהיה... ותאמר חסידות בשפה ברורה".

את הספור הזה מצאתי כתוב באחת מרשימותיו של הרבי הקודם. בין המלים "תהיה" ל"ותאמר" נשאר רוח ריק, ולא היה ברור מה בדיוק אמר הרבי המהר"ש על נכדו הקטן. אבל מחסידים שמעתי שהוא אמר "כשתגדל תהיה רבי". וזה מסביר מדוע הרבי הקודם השמיט את המלה הזאת ברשימתו ונמנע מלכתב אותה...

למי מברכים...

כשהיה הרבי הקודם בגיל שש בערך, קרא לו אביו הרבי הרש"ב נשמטו-עדן ואמר לו לברך על הציצית. הרבי הקודם ענה שפבר ברה היום על הציצית. אמר לו הרבי הרש"ב, "אף-על-פי-כן תברך שוב!".

הרבי הקודם סרב ובתגובה סטר לו אביו סטירה קלה (זאת היתה הפעם היחידה בחייו שהוא סטר לו), ואמר: "כשאני פוקד - עליך לציית".

התפרץ הרבי הקודם בבכי ואמר: "אם צריך לברך מפני שהקדוש-ברוך-הוא צוה - כבר ברכתי; אך אם עלי לברך משום שאתה פוקד..."

ענה לו הרבי הרש"ב: "לברך, צריך בגלל שהקדוש-ברוך-הוא צוה. אבל כל אבא מחייב להשגיח על ילדיו ולחנך אותם, והם צריכים לציית לו".